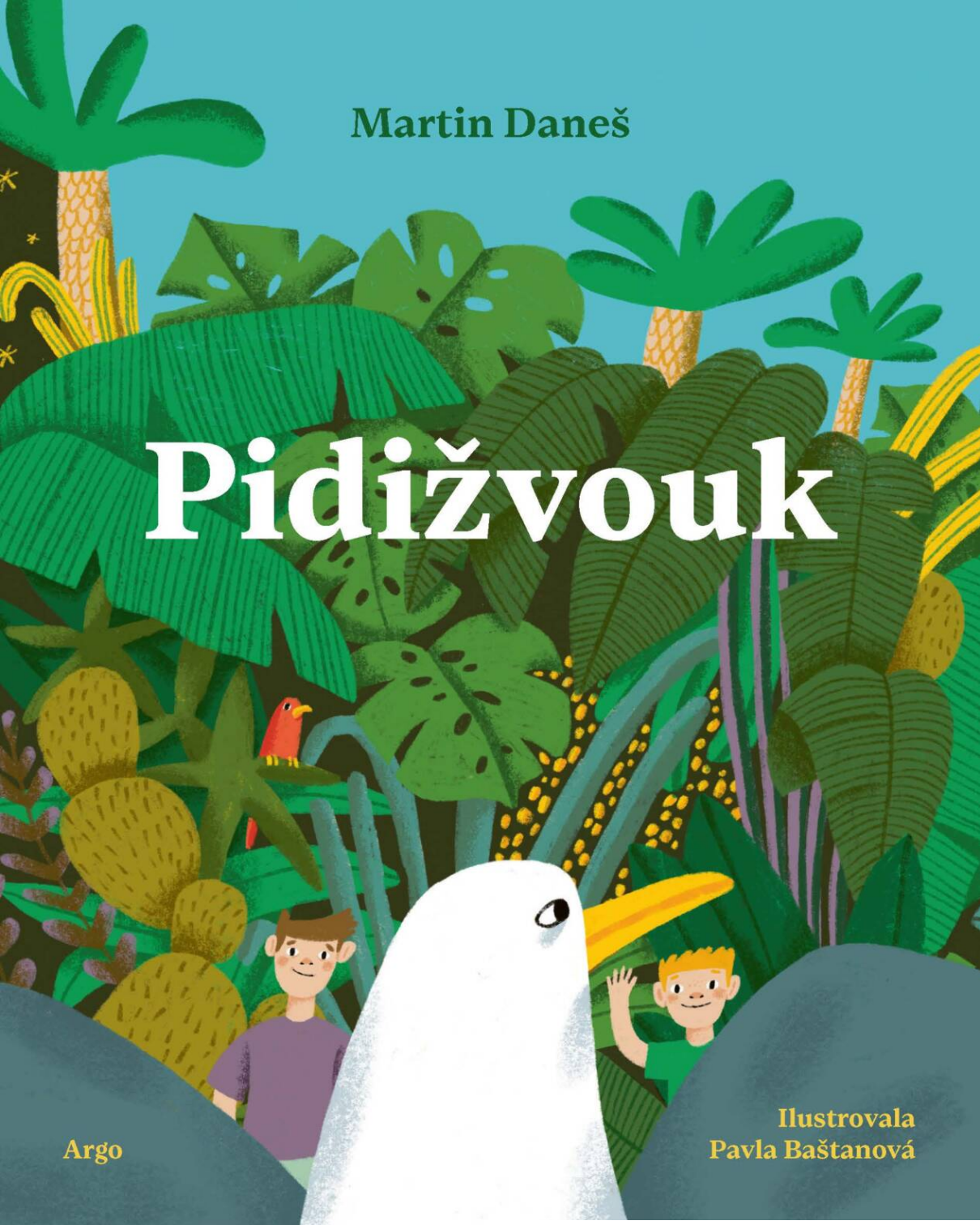

Martin Daneš

Pidižvouk

Argo

Ilustrovala
Pavla Baštanová

ahoi!

Pidižvouk

Martin Daneš

Pidižvouk

aneb

Adamova ~~neuvěřitelná~~
dobrodružství dvacet tisíc šplouchů
pod kuchyňským dřezem

Argo

Ilustrovala
Pavla Baštanová

© Argo, 2025

Text © Martin Daneš, 2025

Illustrations © Pavla Baštanová, 2025

ISBN 978-80-257-4814-5 (váz.)

ISBN 978-80-257-4923-4 (e-kniha)

1.

Odkud přiletěl racek?

Začaly prázdniny a na Adama padly chmury. Většina kamarádů někam odjela a on zůstal doma sám. „Nejsou peníze,“ říkala maminka. Tuhle větu Adam dobře znal a nazýval ji maminčin vypínač: kdykoli vyslovil nějaké přání (a neměl ta přání kdo-víjaká, spíš taková obyčejná), tasila ji mamka jako meč, jímž jediným švihem utřela jakoukoli další diskusi.

Maminka se jednou Adamovi svěřila, že si k němu s tatínkem přáli pořídit sestřičku nebo bratříčka, ale že si to bohužel nemohli dovolit. Adama to tenkrát velmi překvapilo. Už dávno pochopil, že miminka nenosí čáp, až do té chvíle však netušil, že se nakupují za peníze tak jako mobil nebo křeček. A i když by ho to bylo moc zajímalo, neodvážil se mamky zeptat, ve kterém obchodě koupili jeho.

Peníze nejsou důležité, klidně si je všechny nech! říkal si v duchu Adam. To, po čem nejvíc toužil, bylo někam se podívat a zažít dobrodružství, která si bůhvíproč spojoval s dalekými kraji. Ale mohlo to být klidně i někde blíž, než je ostrov Robinsona Crusoea. Adam trávil celý rok na sídlišti a znal tu každý kámen i betonový blok. Spolužáci Viktor a Petr už druhý den po vysvědčení někam odjeli... Šimon zatím taky seděl doma na zadku, jenže to byl náfuka a šprt. Spíš než chodit za Šimonem, to radši zůstane Adam sám.

Ode dneška už tedy docela sám nebyl. Teta k nim ráno přivezla bratrance Honzíka. Se slzami v očích vysvětlovala, že musí někam odjet, že neví, jestli ho najde, nebylo to vůbec srozumitelné, děkovala Adamově mamce, že Honzíka pohlídá, a slibovala, že si hocha za pár dní vyzvedne. Po tetině odchodu se spěchal Adam zavřít do svého pokojíku, aby měl klid. Honzík namluvil hektolitry řečí, normálně si s ním popovídat se ale nedalo, protože mu bylo teprve pět let.

Adam byl v pokojíku tiše jako pěna a přál si, aby na něho rodiče zapomněli. Nevyšlo to: už po pár minutách mu kdosi zaklepal na dveře. Když zrovna neměli doma návštěvu, rodiče na něho neklepali a do jeho pokoje vstupovali bez vyzvání jako do nádražní čekárny.

„Dále!“ zvolal Adam neochotně, protože tušil, co ho čeká.

Do pokojíku vešla maminka a za ruku vedla Honzíka.

„Vedu ti, Adame, nového kamaráda!“ pravila nadšeně, jako by byl Honzík křížencem Harryho Pottera se Supermanem.

„Jak to, nového?“ podivil se Adam. „Já přece Honzíka znám.“

„Můžete si spolu, chlapci, povídat,“ pokračovala mamka, jako by byl nic neřekl. „A myslíš si, Adame, že bys Honzíkovi půjčil nějaké hračky?“

„Beze všeho,“ odpověděl.

Od té doby, co chodil do školy, ztratil Adam zájem o hračky, které teď ležely na dně jeho skříně a o samotě se možná trochu nudily. Když se mamka vzdálila, otevřel Adam skříňku dokořán, řekl Honzíkovi, ať si vybere, co chce, a velkodušně dodal, že si může vzít klidně všechno.

Při pohledu na tu záplavu autíček a dalších hraček vykulil Honzík oči a div že za nimi do skřínky sám nevlezl. Potom nejspíš usoudil, že by mu to k ničemu nebylo, a začal hračky jednu po druhé vytahovat ven. U červeného autobusu se dvěma bílými vodorovnými pruhy se zarazil, chvíli jej držel v ruce a prohlížel ze všech stran. Když se dost vynadával, položil model na stůl stojící pod oknem, usedl na židli a začal s ním pojíždět sem a tam.

Byly doby, kdy si Adam dokázal s tímhle autobusem hrát celé hodiny. Nyní byl očitým svědkem toho, jak moc se líbí Honzíkovi, a znenadání pocítil, že ho dráždí pohled na malého bratrance, který si přivlastnil jeho hračku. Sebral se a vyšel z pokojíku, aby se na to nemusel dál dívat.

Maminka našla Adama, jak sedí u kuchyňského stolu a počítá kostky na ubrusu. Zeptala se, proč není ve svém pokoji a jestli se s Honzíkem nepohádali. Adam odpověděl, že ne, že je všechno v pořádku, zvedl se ze židle a odšoural se zpět do svého pokojíku.

To, co spatřil uvnitř, Adama zaskočilo. Dvířka poloprázdné skříňky byla otevřená, Honzík pořád seděl na židli před červeným autobusem se dvěma bílými vodorovnými pruhy, těsně vedle Adamovy hračky ale nyní stál bílý racek se šedými křídly, žlutým zobákem a plovacími blánami na nohou. Honzík se k rackovi nakláněl, jako by s ním vedl důvěrný rozhovor.

„Kdes to sebral?“ zeptal se Adam, který tohohle plyšáka viděl poprvé v životě.

„Tam,“ mávl Honzík rukou směrem k otevřenému oknu. „A nikde jsem ho nesebral. On přišel sám!“

„To mi chceš nakecat, že sem ten racek vletěl oknem?“

„Ano, vletěl,“ přitakal Honzík. „A řekl mi, že se jmenuje Pidižvouk.“

„Pohádky si vyprávěj prckům, jako seš ty!“

Adam si pomyslel, že nejenže je Honzík malý, ale taky strašně prolhaný, a odešel se zeptat mamky, zda s sebou teta nepřinesla nějaké Honzíkovy hračky. Možná je zapomněla v předsíni a mamka pak Honzíkovi předala jeho plyšáka v době, kdy seděl Adam sám v kuchyni.

„O žádných Honzíkových hračkách nic nevím,“ řekla maminka. „Proč se ptáš? Jemu nestačí ty tvoje?“

„Já jenom tak. Jasně že mu stačí,“ zamumlal Adam a vrátil se do svého pokojíku.

Honzík se mezitím nepohnul ani o milimetr a s očima navrch hlavy hleděl na plyšového racka stojícího před ním na stole.

„Konec legrace, Honzíku,“ uhodil na něho Adam. „Jak se sem dostal ten racek?“

„Řekl jsem ti, že přilítl oknem,“ trval na svém Honzík.

Adam uvažoval o tom, zda racek nevypadl z okna sousedce odshora a Honzík ho nezvedl z okenního parapetu. Jenomže co by starší paní, která bydlela o patro výš, dělala s plyšovým rackem?

„Chci slyšet pravdu,“ naléhal Adam. „Kde jsi sebral tuhle hračku?“

„Už jsem ti to řekl třikrát,“ odsekl Honzík. „A Pidižvouk není žádná hračka. Je to můj kamarád a je živý!“

Adam dostal nápad a hned se jej rozhodl uskutečnit. Natáhl se po plyšákovy s úmyslem zakroutit mu krkem; v případě, že nezačne kvičet bolestí, nezbude Honzíkovi nic jiného než uznat, že není živý. Vtom se otevřely dveře a do pokoje vešla maminka.

„Upekla jsem bábovku. Dáte si, kluci?“ zeptala se.

Maminka si povšimla racka a s úsměvem se obrátila k Honzíkovi:

„Kdopak to k nám přiletěl?“

„Jmenuje se Pidižvouk!“ chlubil se Honzík.

„Máš hezkého kamaráda,“ řekla maminka. „V očích mu jiskří, vypadá úplně jako živý!“

Adamova mamka neměla v synových hračkách přehled a zjevně si myslela, že půjčil Honzíkovi plyšáka on.

Adam pohlédl na plyšáka. Oči ze žlutých korálků s černou tečkou uprostřed působily vážně tak, jako by patřily živému rackovi, a Adam by skoro byl řekl, že se na něho smějí.

„Pojďte na tu bábovku, hoši,“ dodala maminka. „Svého kamaráda si, Honzíku, samozřejmě můžeš vzít s sebou.“

Maminka se otočila a vyšla ven z pokoje. Honzík sáhl po plyšákovi, který jako by se lehce zachvěl nebo zavrtěl hlavou. Byl to samozřejmě klam, protože tohle plyšáci nedělají. Honzík se každopádně stáhl a na bábovku vyrazil s prázdnýma rukama.

Chlapci vstoupili do obývacího pokoje. Adamův táta seděl na gauči, četl noviny a mamka sem právě přinášela z kuchyně velký talíř s vonící bábovkou. Odkrojila jeden díl, podala jej Honzíkovi a ostatní vyzvala, ať si ukrojí sami.

Tatínek se lačně vrhl po bábovce a maminka mu oznámila:

„Honzík má nového kamaráda – krásného racka Pidižlíka.“

„Jmenuje se Pidižvouk!“ opravil ji Honzík.

„Promiň, trochu jsem to popletla,“ řekla Adamova maminka.

„Hezké jméno,“ poznamenal tatínek s ústy plnými bábovky.

„Pidižvouk je pěkně praštěný jméno,“ ucedil Adam a v tu ránu ho probodly dva páry očí.

„To jo,“ připustil Honzík, „je pěkně praštěný.“

Adamovi rodiče na sebe překvapeně pohlédli.

„Honzíku, nemusíš po Adamovi všechno papouškovat jen proto, abys mu udělal radost,“ poučil chlapce Adamův otec.

„To jméno sis vymyslel ty, a tak je pěkné,“ podtrhla s neotřesitelnou logikou Adamova maminka.

„Nene,“ řekl Honzík, „já jsem si ho nevymyslel.“

„A kdopak ho vymyslel, když ne ty?“ zajímal se tatínek. „Na našeho Adama to nevypadá.“

„To, jak se jmenuje, mi řekl on sám,“ odpověděl Honzík.

„Že mě to hned nenapadlo!“ podotkl tatínek s úlevou.

Adam protáhl obličej: kdykoli začnou dospělí předstírat, že uvěřili výmyslu malého dítěte, působí svou urputnou snahou zalíbit se směšně. Jeho rodiče nebyli v tomto ohledu žádnou výjimkou.

Když dojedli bábovku, vrátili se chlapci do pokojíku. Adam šlehl pohledem po plyšákoví stojícím na stole vedle červeného autobusu se dvěma bílými vodorovnými pruhy a pokračoval ve výslechu:

„Takže ty tvrdíš, že sem ten racek přilítl oknem a řekl ti, jak se jmenuje?“

„Jo.“

„A co ti ještě řekl?“

„Spoustu věcí. Řekl mi, že vylezl z kanálu.“

„Z kanálu?“ podivil se Adam. „Prosím tě, kam na ty nápady chodíš? Před chvilkou jsi říkal, že přilítl oknem.“

„Přilítl oknem, napřed ale vylezl z kanálu,“ vysvětlil Honzík.

„Mluvíš jako malej Věna,“ zpražil ho Adam. „Pokud jsi to nevěděl, tak ptáci neprolézají kanály, ale lítají na nebi.“

„Nejsem Věna,“ zlobil se bratranec, „jsem Honzík! Pidižvouk bydlí pod zemí. Jestli chceš, tak se ho na to zeptej sám.“

„Honzíku,“ pravil Adam blahosklonným tónem, jakým hovoří starší chlapci k malým dětem, „žádný pták na světě se nejmenuje Pidižvouk a nežije pod zemí.“

„Můžeš mi říct, odkud tohle všechno víš? A nejsi ty náhodou nějaký chytrý?“ promluvil najednou ten racek.